

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2015 r.

Sąd Rejonowy – w Piotrkowie Tryb. VII Wydział Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSR Anna Krzaczyńska – Sobczak

Protokolant: Agnieszka Chojnacka

Przy udziale Prokuratora Rafała Matusiaka

po rozpoznaniu w dniu 12.10. 2015 roku, sprawy

I. **A. S.** z domu Z., córki P. i A. z domu

K., urodzonej (...) w B.

oskarżonej o to, że:

1. w dniu 17 grudnia 2010 roku w Urzędzie Celnym w P. będąc przesłuchiwana w charakterze świadka z uprzedzeniem o treści art. 233 kodeksu karnego w postępowaniu dotyczącym zakupu samochodu B. (...) nr nadwozia (...) zeznała nieprawdę, iż samochód ten zakupiła osobiście w N. od obywatela N. S. D. w dniu 26 października 2010 roku i do kraju wróciła zakupionym pojazdem, podczas gdy wiedziała, że samochód ten zakupiła od innej osoby na terenie P.

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

2. w dniu 14 października 2011 roku w Urzędzie Celnym w P. będąc uprzedzona o odpowiedzialności z art. 233 kk, złożyła niezgodne z prawdą oświadczenie, iż w dniu 30 listopada 2010 roku wyjechała osobiście do N. ww. samochodem i oddała go S. D., który zwrócił jej pieniądze za jego zakup w tym samym dniu, podczas gdy w chwili złożenia oświadczenia samochód ten był nadal w jej posiadaniu

tj. o czyn z art. 233 § 1 i 6 kk

II. **P. S.**, syna K. i H. z domu R., urodzonego (...) w Ż.

oskarżonego o to, że:

3. w dniu 17 grudnia 2010 roku w Urzędzie Celnym w P. będąc przesłuchiwany w charakterze świadka z uprzedzeniem o treści art. 233 kodeksu karnego w postępowaniu dotyczącym zakupu samochodu B. (...) nr nadwozia (...) zeznał nieprawdę, iż jego żona A. S. samochód ten zakupiła osobiście w N. od obywatela N. S. D. w dniu 26 października 2010 roku i do kraju wrócili zakupionym pojazdem, a następnie w listopadzie 2010 roku pojazd ten osobiście zwróciła sprzedawcy na terenie N., podczas gdy wiedział, iż samochód ten zakupiła od innej osoby na terenie P. i do zwrotu samochodu nie doszło

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

4. w dniu 30 marca 2012 roku w Urzędzie Celnym w P. będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka z uprzedzeniem o treści art. 233 kodeksu karnego w postępowaniu dotyczącym zakupu samochodu B. (...) nr nadwozia (...) zeznał nieprawdę, iż jego żona A. S. w listopadzie 2010 roku pojazd ten osobiście zwróciła sprzedawcy na terenie N., po czym

on ponownie zakupił ww. pojazd, nie wiedząc, iż to ten sam samochód, który zwróciła jego żona, podczas gdy wiedział, iż do zwrotu samochodu w rzeczywistości nie doszło

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

III. **J. Z.**, syna W. i Z. z domu S., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że:

5. w dniu 9 lutego 2012 roku w I Urzędzie Celnym w W. będąc przesłuchiwanym w charakterze świadka z uprzedzeniem o treści art. 233 kodeksu karnego w postępowaniu Urzędu Celnego w P. (...) dotyczącym zakupu samochodu B. (...) nr nadwozia (...) zeznał nieprawdę, iż samochód ten zakupił osobiście w N. od obywatela N. S. D. w dniu 2 listopada 2010 roku oraz że przedmiotowy pojazd sprzedał następnie P. S., podczas gdy wiedział, że do ww. transakcji nie doszło

tj. o czyn z art. 233 § 1 kk

orzeka:

1. ustalając, że oskarżona **A. S.** dopuściła się zarzucanych jej czynów opisanych w punkcie 1 (pierwszym) i 2 (drugim) aktu oskarżenia na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonej warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat;
2. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzeka od oskarżonej **A. S.** świadczenie pieniężne w kwocie 4000 (cztery tysiące) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
3. ustalając, że oskarżony **P. S.** dopuścił się zarzucanych mu czynów opisanych w punkcie 3 (trzecim) i 4 (czwartym) aktu oskarżenia na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk postępowanie karne wobec oskarżonego warunkowo umarza na okres próby 2 (dwóch) lat;
4. na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzeka od oskarżonego **P. S.** świadczenie pieniężne w kwocie 4000 (cztery tysiące) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
5. oskarżonego **J. Z.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie 5 (piątym) aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 233 § 1 kk wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;
6. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu **J. Z.** na okres próby 2 (dwóch) lat;
7. na podstawie art. 71 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk wymierza oskarżonemu **J. Z.** karę grzywny w ilości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;
8. zasądza od oskarżonych **A. S.**, **P. S.**, **J. Z.** na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 43,33 (czterdzieści trzy złote trzydzieści trzy grosze) tytułem zwrotu poniesionych wydatków oraz od oskarżonych **A. S.** i **P. S.** kwoty po 100 (sto) złotych, od oskarżonego **J. Z.** kwotę 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych tytułem opłat.

Sygn. VII K 316/15

UZASADNIENIE

Jesienią 2010 roku P. S. znalazł na jednym z portali w internecie ofertę sprzedaży samochodu marki B. (...) numer identyfikacyjny (...). Po wstępnych ustaleniach ze sprzedającym J. P. (1), P. S. pojechał w okolice W. celem zakupu pojazdu. Sprzedający pytał oskarżonego na kogo będzie sporządzona umowa kupna- sprzedaży pojazdu. P. S. poinformował go, że kupującym będzie jego żona i podał mu jej dane potrzebne do wpisania do umowy. Po obejrzeniu

samochodu, P. S. kupił od J. P. (1) samochód marki B. (...) za kwotę 30.000 euro, którą to kwotę przekazał sprzedawcy. Sprzedający przekazał P. S. umowę kupna- sprzedaży samochodu marki B. (...), gdzie jako sprzedający wpisany został obywatel N. S. D. a kupująca A. S.. Z zapisów umowy wynikało, że została ona zawarta w dniu 26 października 2010 roku na terenie N. w miejscowości N.. Po powrocie do miejsca zamieszkania P. S. dał umowę do podpisu A. S.. A. S. podpisała w/w umowę. J. P. (1) po sfinalizowaniu sprzedaży pojazdu przekazał P. S. dokumenty dotyczące samochodu marki B. (...), w tym min. niemiecki dowód rejestracyjny, kartę pojazdu.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. S. k.- 167, 197, 221, 296, 362 odwr.- 363

umowa kupna sprzedaży samochodu marki B. (...) wraz z tłumaczeniem k.- 16- 17

wyjaśnienia oskarżonej A. S. k.- 158, 299

A. S. i P. S. nigdy nie wyjeżdżali na terytorium N. w sprawie przedmiotowego pojazdu.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. S. k.- 167, 197, 221, 296, 362 odwr.- 363

wyjaśnienia oskarżonej A. S. k.- 158, 299

W dniu 22 listopada 2010 roku A. S. złożyła w Urzędzie Skarbowym w R. wniosek Vat- 24 o wydanie zaświadczenia potwierdzającego brak obowiązku uiszczenia podatku od towarów i usług z tytułu przywozu z innego państwa członkowskiego środka transportu to jest pojazdu marki B. (...) numer VIN (...). Załączona umowa kupna sprzedaży wskazywała na dokonanie transakcji w dniu 26 października 2010 roku, zaś dokumenty pojazdu w postaci karty pojazdu i dowodu rejestracyjnego wskazywały, że zostały wydane w dniu 28 października 2010 roku. Do wniosku Vat- 24 A. S. złożyła tłumaczenie na język polski „korekty do umowy kupna- sprzedaży z dnia 26 października 2010 roku dotyczącej B. (...).5d”, zawierającej oświadczenie S. D., z którego wynikało, że przekazanie pojazdu kupującemu nastąpiło w dniu 28 października 2010 roku, dlatego też ta data jest właściwą datą umowy. W związku z zaistniałymi rozbieżnościami, o powyższym fakcie, w dniu 25 listopada 2010 roku, Naczelnik Urzędu Skarbowego w R. poinformował Urząd Celny w P..

Dowód: wniosek Vat- 24 k.- 40

pismo Naczelnika US w R. do UC w P. k.- 38

dowód rejestracyjny i karta pojazdu k.- 94, 97

W dniu 07 grudnia 2010 roku A. S. złożyła do Urzędu Skarbowego w R. pismo w którym wniosła o wycofanie wniosku z dnia 22 listopada 2010 roku o wydanie zaświadczenia potwierdzającego brak obowiązku uiszczenia podatku od towarów i usług z tytułu przywozu z innego państwa członkowskiego środka transportu to jest pojazdu marki B. (...) numer VIN (...).

Dowód: pismo A. S. do US w R. z dnia 07 grudnia 2010 roku k.- 118

P. S. skontaktował się telefonicznie ze sprzedającym J. P. (1) i poinformował go o problemach z wydaniem zaświadczenia potwierdzającego brak obowiązku uiszczenia podatku od towarów i usług z tytułu przywozu z innego państwa członkowskiego pojazdu marki B. (...). Sprzedający poinformował P. S., że zarejestruje wskazany pojazd w P.. J. P. (1) poprosił swojego znajomego J. Z., prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą 4 W. o zarejestrowanie w/w pojazdu. P. S. przekazał auto J. Z.. J. Z. dokonał rejestracji samochodu marki B. (...) na prowadzoną przez siebie firmę 4 W. w Starostwie Powiatowym w P. przedkładając min umowę kupna- sprzedaży pojazdu marki B. (...) z dnia 2 listopada 2010 roku. Stosownie do zapisów w/w umowy S. D. w miejscowości N. sprzedał J. Z. prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą 4 W. samochód ciężarowy marki B. numer VIN (...) za kwotę 24100 euro. W/w umowa została wypełniona przez J. Z. na terenie P.. W dniu 14 grudnia 2010 roku J. Z. złożył do Urzędu Skarbowego w P. wniosek Vat- 24 o wydanie zaświadczenia potwierdzającego brak obowiązku uiszczenia podatku od towarów

i usług z tytułu przywozu z innego państwa członkowskiego środka transportu, w załączeniu przedkładając min. umowę kupna- sprzedaży pojazdu z dnia 2 listopada 2010 roku, tłumaczenie z języka niemieckiego zaświadczenia o dopuszczeniu pojazdu do ruchu, zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu marki B. wydanym przez (...) z siedzibą w G.. W dniu 15 grudnia 2010 roku Naczelnik Urzędu Skarbowego w P. wydał zaświadczenie Vat-25 potwierdzające brak obowiązku uiszczenia podatku od towarów i usług. Za wykonanie tej przysługi J. Z. otrzymał od J. P. (1) kwotę 2000 złotych. J. Z. wystawił fakturę Vat nr (...) zgodnie z którą doszło do sprzedaży przez 4 W. J. Z. na rzecz Masarni (...) w Ż. samochodu ciężarowego marki B. (...) nr VIN (...) za kwotę 98.000 złotych. Całą dokumentację wraz z samochodem J. Z. przekazał P. S.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego J. Z. k.- 163, 199, 222 odwr., 302

faktura Vat nr (...) k.- 41

umowa kupna- sprzedaży z dnia 2 listopada 2010 roku k.- 73

wniosek Vat- 24 o wydanie zaświadczenia potwierdzającego brak obowiązku uiszczenia podatku od towarów i usług z tytułu przywozu z innego państwa członkowskiego środka transportu k.- 71

zaświadczenie Vat- 25 k.- 72

zaświadczenie o dopuszczeniu do ruchu k.- 74- 79

zaświadczenie o przeprowadzonym badaniu technicznym pojazdu k.- 80- 81

W dniu 27 września 2011 roku A. S. złożyła w Urzędzie Celnym w P. pisemny wniosek o zwrot akcyzy z tytułu dostawy wewnątrz wspólnotowej samochodu marki B. (...) numer VIN (...). Do w/w wniosku A. S. dołączyła pisemne oświadczenie, w którym podała, że w dniu 30 listopada 2010 roku wyjechała do N., do D. samochodem marki B. (...) numer VIN (...) i oddała go sprzedawcy S. D., który zwrócił jej pieniądze w kwocie 30.000 euro. W związku z zaistniałymi wątpliwościami Urząd Celny w P. wezwał A. S. i P. S. do złożenia zeznań w tej sprawie.

Dowód: zeznania świadka L. N. k.- 56, 363

oświadczenie z dnia 27 września 2011 roku k.- 4

W dniu w dniu 17 grudnia 2010 roku w Urzędzie Celnym w P. A. S. stawiała się na przesłuchanie w charakterze świadka w postępowaniu dotyczącym zakupu samochodu B. (...) nr nadwozia (...). Przed przesłuchaniem A. S. została pouczone o treści art. 233 kodeksu karnego, co potwierdziła własnoręcznym podpisem. Po pouczeniu o konsekwencjach podania nieprawdy, A. S. zeznała, iż wskazany samochód zakupiła osobiście w N. od obywatela N. S. D. w dniu 26 października 2010 roku i do kraju wróciła zakupionym pojazdem.

Dowód: protokół przesłuchania świadka A. S. z dnia 17 grudnia 2010 roku k.- 34

W dniu 14 października 2011 roku w Urzędzie Celnym w P. A. S. została uprzedzona o odpowiedzialności karnej z art. 233 kodeksu karnego. Po uprzedzeniu o konsekwencjach wynikających ze złożenia fałszywych zeznań i oświadczeń, złożyła pisemne oświadczenie o treści, że w dniu 30 listopada 2010 roku wyjechała osobiście do N. samochodem marki B. (...) numer VIN (...) i oddała go S. D., który zwrócił jej pieniądze za jego zakup w tym samym dniu.

Dowód: oświadczenie A. S. z dnia 14 października 2011 roku złożone w UC w P. k.- 5

P. S. został wezwany na przesłuchanie w charakterze świadka w postępowaniu dotyczącym zakupu samochodu B. (...) nr nadwozia (...) w dniu 17 grudnia 2010 roku do Urzędu Celnego w P.. Przed złożeniem zeznań P. S. został pouczone przez przesłuchującego o treści art. 233 kodeksu karnego, co potwierdził własnoręcznym podpisem. Po pouczeniu o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań, P. S. podał, że jego żona A. S. samochód ten zakupiła osobiście

w N. od obywatela N. S. D. w dniu 26 października 2010 roku i do kraju wrócili zakupionym pojazdem, a następnie w listopadzie 2010 roku pojazd ten osobiście zwróciła sprzedawcy na terenie N..

Dowód: protokół przesłuchania P. S. z dnia 17 grudnia 2010 roku k.- 32- 33

P. S. w dniu 30 marca 2012 roku został wezwany na przesłuchanie do Urzędu Celnego w P. w postępowaniu dotyczącym zakupu samochodu B. (...) nr nadwozia (...). Przed odebraniem zeznań przesłuchujący pouczył P. S. o treści art. 233 kodeksu karnego, co potwierdził własnoręcznym podpisem. Po pouczeniu o konsekwencjach wynikających z art. 233 kodeksu karnego P. S. zeznał, iż jego żona A. S. w listopadzie 2010 roku pojazd ten osobiście zwróciła sprzedawcy na terenie N., po czym on ponownie zakupił w/w pojazd, nie wiedząc, iż to ten sam samochód, który zwróciła jego żona.

Dowód: protokół przesłuchania P. S. z dnia 30 marca 2012 roku k.- 35- 36

A. S. ma 44 lata, legitymuje się wyższym wykształceniem. Oskarżona jest mężatką, ma troje dzieci. W/w prowadzi działalność gospodarczą pod nazwą Masarnia (...) z czego uzyskuje- wg oświadczenia- miesięczny dochód w kwocie około 2500 złotych.

Dowód: dane osobopoznawcze k.- 320

Oskarżona nie był dotychczas karany.

Dowód: dane o karalności k.- 239

P. S. ma 44 lata, legitymuje się średnim wykształceniem, z zawodu jest technikiem naprawy i eksploatacji pojazdów. Oskarżony utrzymuje się z prowadzonej działalności gospodarczej, z czego uzyskuje- wg oświadczenia około 2500 złotych miesięcznie P. S. jest żonaty, ma troje dzieci.

Dowód: dane osobo poznawcze k.- 362

Oskarżony nie był dotychczas karany.

Dowód: dane o karalności k.- 239

Oskarżony **P. S.** przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Wyjaśnił, że faktycznie było tak jak opisane w I zarzucie, tzn. kupił na terenie P. chyba w P. samochód marki B. (...) za kwotę 30.000 euro. Ofertę znalazł na jakimś portalu w internecie. Nie był to mężczyzna z którym został skonfrontowany. Mężczyzna od którego kupił samochód z tego co się dowiedział nazywa się P.. Nie pamięta dokładnej daty zakupu pojazdu. Przez telefon sprzedający pytał go na kogo będzie umowa, podał mu wtedy dane swojej żony. Gdy przyjechał na miejsce, sprzedający miał już umowę wypisaną. Kupił samochód, zapłacił pieniądze, wziął umowę i w domu dał żonie do podpisu. Sprzedający zapewniał go, że to, że stroną umowy jest obywatel N. i że została niby zawarta w N. , to nic takiego, wszyscy tak robią i jest to zgodne z prawem. Pierwszy raz w ten sposób kupował samochód. Musieli przedstawić tą umowę w Urzędzie Skarbowym w R. aby uzyskać zwolnienie z akcyzy, bo samochód był zarejestrowany jako ciężarowy. Przy zakupie pojazdu, sprzedający dał mu umowę kupna sprzedaży wypisaną bez podpisu kupującego, dowód rejestracyjny niemiecki i tłumaczenia. Z tego co pamięta, to dowód rejestracyjny był wydany dwa dni później niż umowa, z tego zaczęły się kłopoty. Zauważyli to w Urzędzie Skarbowym. Zadzwoił do sprzedawcy jak się o tym dowiedział. Sprzedawcy powiedział mu żeby wycofać sprawę z urzędu skarbowego, oddać mu dokumenty i on u siebie zarejestruje pojazd. Wycofali sprawę. Samochód był u nich, wysłał dokumenty do sprzedawcy. On zarejestrował i wszystko im przysłał- wraz z tablicami. To wszystko było na J. Z.. Nie podpisywał drugiej umowy, faktura była wystawiona na samochód przez firmę (...) na jego firmę. Nie składali do urzędu celnego tej umowy ani żadnych dokumentów. Nie wie skąd Urząd Celny o tym się dowiedział. Urząd Celny wezwał jego i żonę. Zadzwoił wtedy do P. i poinformował go o tym, on mu odpowiedział, żeby mówili tak jak jest w dokumentach. Tak też zrobili. On im przedstawił całą wersję jak mają mówić w Urzędzie. P. zasugerował żeby powiedział, że samochód znalazł przez jakiegoś znajomego w N., podał H. B.. Ostatecznie zapłacił akcyzę wraz z odsetkami- to było prawie 25000 złotych. Podpisał w urzędzie celnym pouczenie, że za fałszywe zeznania grozi

odpowiedzialność karna, uważał jednak że musi tak zeznać, jak mu powiedział sprzedawca. Jak zapłacił akcyzę to zadzwonił do P. i zapytał go co zamierza z tym zrobić. Sprzedawca podpowiedział mu żeby zwrócił się do Urzędu Celnego o zwrot zapłaconej akcyzy, złożył oświadczenie, że samochód został oddany do N. i kupił go ktoś inny. Powiedział mu że wtedy przysługuje mu zwrot akcyzy. P. przysłał mu oświadczenie Niemca, które wymagał urząd celny i złożył je w oryginale do urzędu celnego. Nie uzyskali zwrotu akcyzy. Daty znowu się nie zgadzały. Oświadczył, że nie zna J. Z., nie widział go przed konfrontacją, rozmawiał z nim gdy on rejestrował samochód u siebie. P. powiedział mu, że w sprawie rejestracji tego pojazdu zadzwoni do niego jego kolega. Samochód B. cały czas był w ich posiadaniu. Oświadczył, że chciałby skorzystać z instytucji określonej w art. 335 kpk. Wyjaśnił, że postępując tak, został pokierowany przez mężczyznę, który sprzedał mu samochód. Ten mężczyzna powiedział mu, że tak praktykuje z innymi nabywcami i żeby on też tak postąpił. Na początku mówili w Urzędzie Celnym w P., że byli z żoną na terenie N. i samochód został kupiony od obywatela N.. Potem wyjawili prawdę. Oświadczył, że po raz pierwszy zdarzyła mu się taka sytuacja, zresztą tak jak i żonie. Chodziło mu też o żonę. Chciał potwierdzić jej wersję. Drugą stroną umowy była jego żona. Żona zapłaciła akcyzę. Następnie złożyła wniosek o zwrot, ale ostatecznie wycofali ten wniosek. Należności publicznoprawne zostały przez nich uregulowane. Uiścili w całości cenę mężczyźnie, od którego kupiliśmy samochód. Wyjaśnił, że kupił ten samochód od mężczyzny, który mieszka bodajże pod G.. Mężczyzna, który sprzedał samochód to J. P. (1). Ten P. też był przesłuchiwany przez policję. Jeśli chodzi o udział J. Z., to w całą sprawę wkręcił go importer P.. Chodziło o zarejestrowanie samochodu. Podał, że kupił samochód od P.. Pieniądzy nie przekazywał Z.. Nie byli z żoną na terenie N. żeby unieważnić tą wcześniejszą umowę sprzedaży samochodu. To co mówili w Urzędzie Celnym to była wersja importera. On tak kazał mówić. Oświadczył, że jego jak i żony zdaniem, wymierzenie im kar grzywny byłoby zbyt dotkliwe. Zależy mu bardzo na niekaralności, gdyż w związku z prowadzoną działalnością bierze udział w przetargach. Według jego wiedzy, fakt karalności mógłby go z tego zdyskwalifikować. Oskarżony oświadczył, że żałuje tego co się stało. Jeśli chodzi o umowę, która rzekomo została zawarta między obywatelem N. a jego żoną, to żona nie składała tam podpisu. Jak dostał te dokumenty od P., tam widniał podpis jego żony. Żona podpisywała się na dokumentach do Urzędu Skarbowego. Potwierdził, że został pouczone gdy składał zeznania o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań. Mimo to, nie podał jak sprawa wygląda faktycznie w trakcie składania zeznań, tylko przedstawił wersję wynikającą z dokumentów. Mówił tak, bo tak mu kazał mówić importer. Nigdy nie był w takiej sytuacji. Oświadczył, że wie, że źle zrobił. Poza tym chciał pomóc żonie.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego P. S. k.- 167, 197, 221, 296, 362 odwr.- 363

Oskarżona **A. S.** przyznała się do popełnienia zarzucanych jej czynów. Wyjaśniła, że faktycznie było tak jak opisane w zarzucie I, podpisała umowę w październiku 2010 roku, chyba w dacie która widnieje na umowie. Daty nie wpisywała, była już wpisana, jak podpisywała umowę. Nie wie gdzie obecnie jest oryginał umowy. Oświadczyła, że podpis na umowie należy do niej. To było tak, że jej mąż kupił samochód od jakiegoś człowieka z okolic W.. Ofertę znalazł chyba w internecie. Po samochod mąż pojechał sam. Gdy wróciła do domu, to samochód stał już na podwórku. To miał być ich wspólny samochód, ale zarejestrowany na nią. Mąż przedstawił mu umowę do podpisu, wszystko było już wypisane, nie wie czy mąż to wypisał czy też nie. Ona się tylko podpisała. Przyznała, że nie zastanawiała się nad tym co podpisywała. Nie zastanawiała się nad tym, że podpisała umowę, stosownie do zapisów której zawarła umowę z N. w N.. Nie zna się na tych sprawach, wszystkim miał zająć się mąż. Potem były jakieś kłopoty z tym samochodem. Mąż się kontaktował ze sprzedawcą spod W. i on coś mężowi dostarczał, mąż nie informował jej co się dzieje, a ona się o to nie pytała. Przedłożyli umowę w Urzędzie Skarbowym w R.- potem złożyła ją do Urzędu Celnego w P., chodziło o zwolnienie z akcyzy. Oświadczyła, że nie wie jaka była cena tego samochodu. Nie zna J. Z., wszystko załatwiał mąż, ona się tylko podpisywała. Ufała mężowi, że wszystko będzie dobrze, nie miała świadomości, że robi coś niezgodnego z prawem. Nic jej nie mówi nazwisko J. P. (1). Oświadczyła, że przyznaje się również do czynu opisanego w punkcie II- faktycznie składając zeznania w Urzędzie Celnym zeznała nieprawdę, że zakupiła samochód w N. od N., którego nazwisko jest wskazane w umowie. Przyznała, że podpisała pouczenie o tym, że za fałszywe zeznania grozi odpowiedzialność karna, ale zeznawała tak jak wynikało z dokumentów. Oświadczyła, że żałuje tego co zrobiła. Wydawało jej się wówczas, że tak będzie lepiej, jak zezna to co wynika z dokumentów. Jeśli chodzi o oświadczenie w Urzędzie Celnym w P. z dnia 14 października 2011 roku, to z tego co pamięta, to chodziło o to, żeby ten samochód móc zarejestrować legalnie w Polsce, w związku z tym musieli go oddać sprzedającemu a następnie legalnie od kogoś kupić

w Polsce. Nie wie od kogo samochód miał być kupiony. To oświadczenie S. D. też otrzymała od męża. Zna H. B., ale on raczej nie miał nic wspólnego z tym samochodem. Mąż znalazł ogłoszenie w internecie. Samochód B. cały czas był w ich posiadaniu, przez jakiś czas był w warsztacie, chodziło o jakieś przeróbki. Oskarżona wyraziła wolę skorzystania z instytucji określonej w art. 335 kpk. Dodała, że oświadczenie S. D. w języku niemieckim zostało im przesłane z W. przez Z. czy P..

Dowód: wyjaśnienia oskarżonej A. S. k.- 158, 299

Sąd rejonowy dokonał następującej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i zważył co następuje:

Sąd, po przeprowadzeniu analizy wyjaśnień oskarżonych i skonfrontowaniu ich z pozostałymi zgromadzonymi w sprawie dowodami tak osobowymi jak i dokumentacyjnymi, bez nadawania któremukolwiek w nieuzasadniony sposób uprzywilejowanej pozycji nad innymi, uznał, że wyjaśnienia złożone przez P. S. i A. S. co do zasadniczych kwestii zasługują na przydanie im waloru wiarygodności. Sąd dokonując powyższej oceny oparł się przede wszystkim na porównaniu wyjaśnień oskarżonych, zeznań J. P. (1), L. N., wyjaśnień oskarżonego J. Z., analizie istniejących między nimi różnic i zestawieniu ich z rzeczowym materiałem dowodowym. Przyznanie się oskarżonych do zarzucanych im czynów, w kontekście zgromadzonego materiału dowodowego, jako logiczne, rzeczowe mogą stanowić podstawę ustaleń faktycznych. P. S. przedstawił okoliczności zakupu pojazdu marki B. (...) numer VIN (...). Potwierdził, że samochód zakupił od obywatela polskiego, do transakcji doszło na terenie kraju, w okolicach W.. Nigdy w związku z nabyciem w/w pojazdu, ani on, ani jego żona, nie wyjeżdżali na terytorium N.. Przyznał, że pomimo, iż pojazd kupił od J. P. (1) na terytorium P., przyjął od sprzedawcy umowę, w której jako kupująca oznaczona została jego żona A. S., zaś jako sprzedający wskazany był S. D. obywatel N., z zapisów zaś umowy wynikało, że do transakcji doszło na terytorium N. z miejscowości N.. Z powyższą relacją korespondują wyjaśnienia A. S., która przyznała, że w związku z zakupem pojazdu marki B. (...) nigdy nie wyjeżdżała ani ona ani mąż na terytorium N., pojazd został nabyty od obywatela Polskiego, transakcja została sfinalizowana na terytorium kraju, wszystkim zajmował się jej mąż, jej rola ograniczyła się do podpisania umowy i złożenia następnie wniosku Vat- 24 do Urzędu Skarbowego w R.. A. S. i P. S. potwierdzili, że w kontekście wskazanych wyżej faktów ich zeznania złożone w Urzędzie Celnym w P. z dnia 17 grudnia 2010 roku i 30 marca 2012 roku i oświadczenie A. S. z dnia 14 października 2011 roku nie polegały na prawdzie. Oskarżeni złożyli niezgodne z rzeczywistością zeznania, pomimo uprzedniego uprzedzenia ich o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań lub oświadczeń, co potwierdzili własnoręcznymi podpisami. Świadomi konsekwencji takich działań, złożyli fałszywe zeznania. W tym miejscu koniecznym jest jeszcze odniesienie się do wytlumaczenia takiego zachowania podanego przez P. S., a sprowadzającego się do tego, że zeznawał w taki sposób, jak kazał mu sprzedawca J. P. (2), jak wynikało z przekazanych mu dokumentów, który zapewnił go, że „wszyscy tak robią”. W odpowiedzi na takie stanowisko trzeba wyraźnie i stanowczo zareagować i zaznaczyć, że nieprawidłowe, niezgodne wręcz z prawem praktyki, w żaden sposób nie usprawiedliwiają, nie umniejszają winy oskarżonego, który odpowiada w granicach swojej winy i swojego sprawstwa. Nie można tłumaczyć swojego niewłaściwego zachowania i liczyć na umniejszenie winy, czy wręcz ekskulpację, faktem, że inni dopuszczają się też takich zachowań, bądź usprawiedliwiać tym, że uczynił to za namową innej osoby. P. S. miał możliwość zachowania się zgodnie z prawem, a pomimo tego nie uczynił tego. Wiedział o konsekwencjach składania fałszywych zeznań, a pomimo tego podał okoliczności o których wiedział, że nie odpowiadają one rzeczywistości stanowi rzeczy. Również nie znajduje akceptacji stanowisko A. S., która z jednej strony stwierdziła, że „nie miała świadomości, że robi coś niezgodnego z prawem”, po czym przyznała, iż podpisała pouczenie o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań, ale zeznawała tak jak wynikało z dokumentów, którymi dysponowała, a więc podając okoliczności niezgodne z rzeczywistym stanem rzeczy, czego miała świadomość. Relacje A. S. i P. S. uzupełniają wyjaśnienia J. Z., który na podstawie ustnych uzgodnień z J. P. (1), zarejestrował przedmiotowy pojazd na prowadzoną przez siebie firmę, złożył wniosek Vat- 24 w Urzędzie Skarbowym w P., a następnie sprzedał przedmiotowy samochód P. S., na potwierdzenie czego wystawił fakturę Vat, który wcześniej miał zakupić od obywatela N. S. D. w dniu 2 listopada 2010 roku, przy czym faktycznie do tych transakcji nie doszło, wszystkie te zabiegi miały tworzyć pozory legalności pozwalając na odzyskanie przez P. S. akcyzy. W świetle jednoznacznych w tym zakresie wyjaśnień P. S. i J. Z., nie zasługują na przymiot wiarygodności zeznania

J. P. (1) zaprzeczającego aby sprzedał samochód P. S., ograniczając swój udział jedynie do skontaktowania ze sobą P. S. i J. Z.. Odnosząc się do wyjaśnień w/w, zauważyć należy, że oskarżeni niezależnie od siebie wskazują na rolę jaką w całym przedsięwzięciu odegrał J. P. (1), nie tając przy tym swojego udziału w całym procederze, szczerze podając zasadnicze okoliczności. W świetle powyższego, zanegowanie przez J. P. (1) udziału w inkryminowanym zdarzeniu, przy jednoczesnym braku przekonywującego wytłumaczenia swojego stanowiska, nie zasługuje na akceptację. W ocenie sądu zeznania L. N., J. C. i A. M. zasługują na przymiot wiarygodności. W/w podawały okoliczności o których dowiedziały się w związku z wykonywanymi obowiązkami służbowymi i ich relacje znajdują potwierdzenie w załączonej dokumentacji z Urzędu Celnego w P. i Urzędu Skarbowego w R..

W niniejszej sprawie problematyka ogniskuje się wokół zastosowania wobec oskarżonego trafnej, a więc adekwatnej i współmiernej do stopnia winy i społecznej szkodliwości czynu reakcji prawnokarnej na zachowanie sprawcy, o czym poniżej.

Przestępstwo z art. 233 § 1 kk ma charakter formalny, a więc dokonane jest w momencie złożenia fałszywego zeznania, oświadczenia, opinii lub tłumaczenia, bądź w momencie zatajenia przez składającego zeznanie (oświadczenie, opinię lub tłumaczenie) prawdy. Skutki tych zachowań- lub ich brak- nie decydują o odpowiedzialności karnej, mogą jedynie mieć wpływ na wymiar kary. Odpowiedzialność karna grozi jedynie za składanie fałszywych zeznań, oświadczeń, opinii lub tłumaczeń, które mają służyć za dowód w postępowaniu sądowym lub innym postępowaniu prowadzonym na podstawie ustawy. Nieprawda w rozumieniu art. 233 § 1 kk oznacza nieprawdę w sensie subiektywnym tzn. że zeznanie jest nieprawdziwe, gdy sprawca uświadamia sobie, że kłamie.

Mając na uwadze powyższe rozważania, sąd, ustalając, że **A. S.** w dniu 17 grudnia 2010 roku w Urzędzie Celnym w P. będąc przesłuchiwana w charakterze świadka z uprzedzeniem o treści art. 233 kodeksu karnego w postępowaniu dotyczącym zakupu samochodu B. (...) nr nadwozia (...) zeznała nieprawdę, iż samochód ten zakupiła osobiście w N. od obywatela N. S. D. w dniu 26 października 2010 roku i do kraju wróciła zakupionym pojazdem, podczas gdy wiedziała, że samochód ten zakupiła od innej osoby na terenie P., wyczerpała dyspozycję art. 233 § 1 kk oraz, ustalając że w dniu 14 października 2011 roku w Urzędzie Celnym w P. będąc uprzedzona o odpowiedzialności z art. 233 kk, złożyła niezgodne z prawdą oświadczenie, iż w dniu 30 listopada 2010 roku wyjechała osobiście do N. w/w samochodem i oddała go S. D., który zwrócił jej pieniądze za jego zakup w tym samym dniu, podczas gdy w chwili złożenia oświadczenia samochód ten był nadal w jej posiadaniu, wypełniała dyspozycję art. 233 § 1 i 6 kk, w oparciu o brzmienie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonej na okres próby wynoszący dwa lata.

Analizując zgromadzony materiał dowodowy, sąd, ustalając, że **P. S.** swoim zachowaniem polegającym na tym, że w dniu 17 grudnia 2010 roku w Urzędzie Celnym w P. będąc przesłuchiwany w charakterze świadka z uprzedzeniem o treści art. 233 kodeksu karnego w postępowaniu dotyczącym zakupu samochodu B. (...) nr nadwozia (...) zeznał nieprawdę, iż jego żona A. S. samochód ten zakupiła osobiście w N. od obywatela N. S. D. w dniu 26 października 2010 roku i do kraju wrócili zakupionym pojazdem, a następnie w listopadzie 2010 roku pojazd ten osobiście zwróciła sprzedawcy na terenie N., podczas gdy wiedział, iż samochód ten zakupiła od innej osoby na terenie P. i do zwrotu samochodu nie doszło tj. o czyn z art. 233 § 1 kk oraz ustalając, że w dniu 30 marca 2012 roku w Urzędzie Celnym w P. będąc przesłuchiwany w charakterze świadka z uprzedzeniem o treści art. 233 kodeksu karnego w postępowaniu dotyczącym zakupu samochodu B. (...) nr nadwozia (...) zeznał nieprawdę, iż jego żona A. S. w listopadzie 2010 roku pojazd ten osobiście zwróciła sprzedawcy na terenie N., po czym on ponownie zakupił ww. pojazd, nie wiedząc, iż to ten sam samochód, który zwróciła jego żona, podczas gdy wiedział, iż do zwrotu samochodu w rzeczywistości nie doszło tj. o czyn z art. 233 § 1 kk, w oparciu o brzmienie art. 66 § 1 i 2 kk, art. 67 § 1 kk warunkowo umorzył postępowanie karne wobec oskarżonego na okres próby wynoszący dwa lata.

W tym miejscu podnieść należy, że warunkowe umorzenie jest szczególnym środkiem odpowiedzialności karnej polegającym na poddaniu próbie sprawcy przestępstwa, co zakłada stwierdzenie jego popełnienia a więc i winy sprawcy. Warunkowe umorzenie postępowania karnego jest immanentnie związane ze stwierdzeniem winy. Tym samym oczywiście jest, że dokonanie oceny czy wina jest znaczna czy nie jest znaczna wymaga pierwotnego uznania czy sprawca czynu w ogóle winę ponosi. Przesłankami zastosowania w/w instytucji jest ustalenie, że wina i społeczna

szkodliwość czynu nie są znaczne, odrębną przesłankę stanowią właściwości i warunki osobiste sprawcy, jego postawa i dotychczasowy sposób życia. Pozytywna ocena postawy oskarżonego i jego dotychczasowego życia ma charakter prognostyczny, prowadzący do przekonania, że mimo warunkowego umorzenia sprawca będzie przestrzegał porządku prawnego, a w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Zdaniem sądu, odnosząc powyższe rozważania do realiów przedmiotowej sprawy, osób oskarżonych, wystarczającą reakcją prawnokarną na zachowania A. S. i P. S. jest zastosowanie instytucji warunkowego umorzenia postępowania karnego. Za rozstrzygnięciem takim przemawiają okoliczności zarzucanych oskarżonym czynów, a także ich postawa po popełnieniu zarzucanych im czynów, a wyrażająca się przyznaniem do ich popełnienia. Oskarżeni uregulowali wszystkie należności publicznoprawne związane z zakupem przedmiotowego pojazdu. Dla A. S. i P. S. jest to ich pierwszy konflikt z prawem, brak jakichkolwiek sygnałów świadczących o naruszaniu przez nich porządku prawnego. Okoliczności związane z osobami A. S. i P. S., ich właściwościami i warunkami osobistymi pozwalają zasadnie przyjąć, że będą oni przestrzegać porządku prawnego. Dwuletni okres próby w sposób dostateczny pozwoli na weryfikację postawionych wobec A. S. i P. S. pozytywnych prognoz kryminologicznych.

Na podstawie art. 67 § 3 kk i art. 39 pkt. 7 kk sąd zobowiązał A. S. i P. S. do uiszczenia świadczenia pieniężnego w wysokości po 4000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

O kosztach sądowych sąd orzekł w oparciu o treść art. 629 kpk w zw. z art. 627 kpk.